

TAYLOR GRAY

AUTUMN
FALLS

Vertaling Denise Mordang

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Taylor Gray
Oorspronkelijke titel: *Autumn Falls*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Denise Mordang
Omslagontwerp: Designs by Lotte
Omslagbeeld: © depositphotos / envato elements / vecteezy
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2084 6
ISBN 978 94 027 7738 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2026

Originele uitgave verschenen bij One More Chapter, een divisie van HarperCollins Publishers Ltd, London, Great Britain.

Taylor Gray asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC. HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC. * en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

STARLIGHT-GEBERGTE

AUTUMN FALLS

SILVER SKY-RANCH

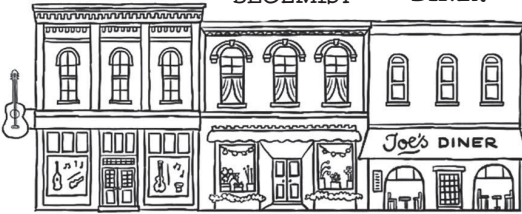
STARLIGHT-APPELBOOMGAARD

SNELWEG

THE
MUSIC BOX

BLOEMIST

JOE'S
DINER

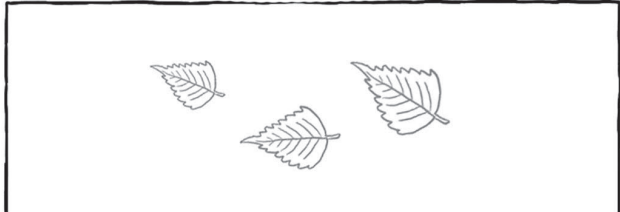

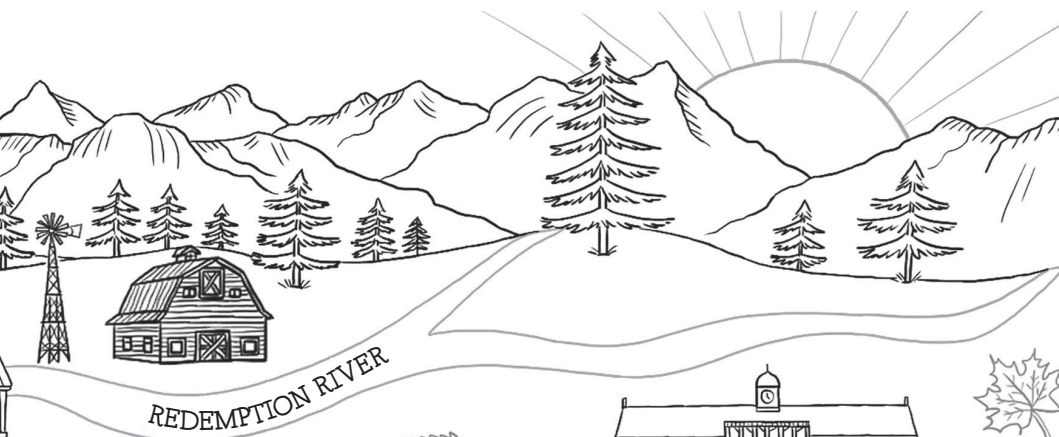
AUTUMN
FALLS-
THEATER

HANK'S
SUPPLY
STORE

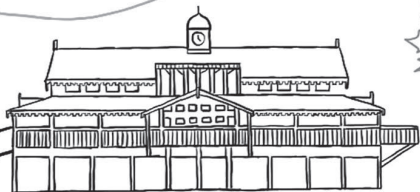

MAIN STREET

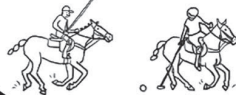

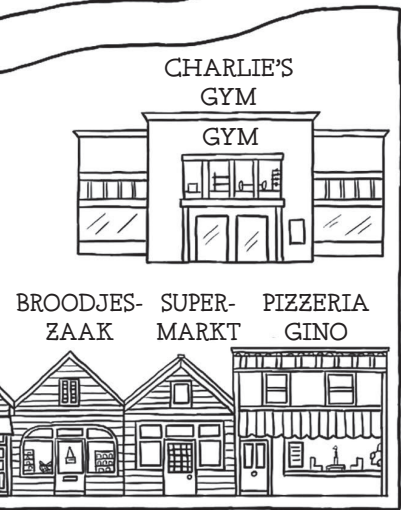
REDEMPTION RIVER

SILVER H. POLO CLUB

SNELWEG

CHARLIE'S GYM

GYM

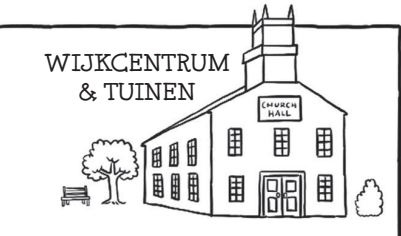
BROODJES- ZAAK SUPER- MARKT PIZZERIA GINO

THE FIRESTONE

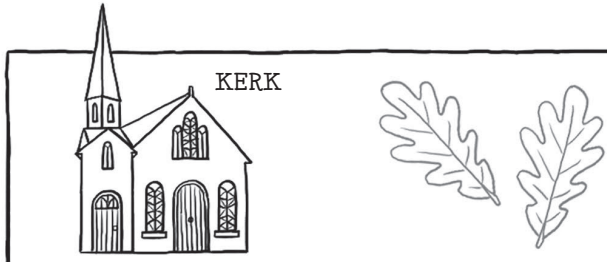
THE FIRESTONE

BAR RESTAURANT LOUNGE

WIJKCENTRUM & TUINEN

CHURCH HALL

KERK

Playlist

- Sugar Talking** – Sabrina Carpenter ♥
- this is what autumn feels like** – JVKE ♥
- Northern Attitude** – Noah Kahan, Hozier ♥
- Flowers** – Miley Cyrus ♥
- gold rush** – Taylor Swift ♥
- Sweater Weather** – The Neighbourhood ♥
- ‘tis the damn season** – Taylor Swift ♥
- Falling** – Harry Styles ♥
- Blackbird** – The Beatles ♥
- the grudge** – Olivia Rodrigo ♥
- Scott Street** – Phoebe Bridgers ♥
- Vodka Cranberry** – Conan Gray ♥
- Man I Need** – Olivia Dean ♥
- Sexy to Someone** – Clairo ♥
- Wagon Wheel** – Old Crow Medicine Show ♥
- I Love You, I’m Sorry** – Gracie Abrams ♥
- US** – James Bay ♥
- Silver Springs** – Fleetwood Mac ♥
- Skinny Love** – Bon Iver ♥
- Cleopatra** – The Lumineers ♥
- You & I** – One Direction ♥
- we fell in love in october** – girl in red ♥
- Wildest Dreams** – Taylor Swift ♥

Proloog

‘Je gaat me niet vertellen dat je dit niet zult missen.’

Bella en Logan stonden naast elkaar aan de rand van de waterval. De ondergaande zon glinsterde op het water ver beneden hen en gaf het een donkerblauwe glans.

‘Ik zal het niet missen,’ zei Bella.

Logan rolde met zijn ogen. Hij kende haar goed genoeg om te weten dat ze loog. ‘Jawel, dat zul je wel.’

Ze zette een stap dichterbij de rand toe en dacht terug aan de eerste keer dat ze daar stond, haar tenen over de stenen richel gekruld terwijl Logan haar wenkte vanuit het kristalheldere water onder haar. Het had al haar moeder gekost om te duiken. Het geluid van de waterval bulderde in haar oren, maar ze had het gevoel alsof ze vloog. Toen ze in het ijsskoude bergwater plonsde en lachend bovenkwam, zag ze Logans ogen glinsteren als nooit tevoren.

‘Oké, vooruit, ik zal het missen.’ Ze zag zijn mondhoek triomfantelijk omhooggaan en voegde er snel aan toe: ‘Niet zoveel als jij mij gaat missen, natuurlijk.’

‘Ik ga jou echt niet missen!’ Hij deed alsof het idee alleen al belachelijk was en fronste zijn donkere wenkbrauwen.

‘Zeker wel!’ Ze lachte en stompte hem tegen zijn borst,

maar in een reflex greep hij haar hand – een automatisme als gevolg van jarenlang stoeien met zijn broers.

De aanraking was zo onverwacht dat ze allebei even stilvielen. Ze keek op en zag dat Logans vrolijke blauwe ogen plotseling serieus stonden. Ze voelde haar hart bonken in haar borst. Er ontstond iets tussen hen wat ze hiervoor altijd hadden genegeerd, weggestopt en verzwegen. Ze zag hem slikken en voelde dat hij haar hand nog steeds vasthield. Er verscheen een uitdrukking op zijn gezicht die nieuw voor haar was. *Doe het niet, Bella*, zei een stemmetje in haar hoofd. *Je gaat weg. Weg van hier. Kijk de andere kant op.*

En dus dwong ze zichzelf om weg te kijken, naar wat dan ook. Haar blik bleef rusten op de zegelring om zijn vinger, die glom in het zonlicht.

‘Wat is dát?’ vroeg ze verbaasd.

Logan kromp ineem en liet haar hand los. Het moment was voorbij, godzijdank. Ze waren weer gewoon vrienden, en alleen haar roffelende hart herinnerde haar nog aan de blik in zijn ogen.

‘Die heb ik van mijn vader gekregen,’ zei hij, terwijl hij de ring afdeed en aan haar gaf. ‘Hij is al jaren in de familie en wordt doorgegeven van de vader op de oudste zoon. Je weet wel, zoiets als: “Alsjeblieft, de ranch is nu van jou.” Of dat zal hij zijn, in elk geval.’

‘Maar je wilt hem niet, of wel?’ Ze fronste haar wenkbrauwen en bestudeerde het wapen van de Silver Sky-ranch dat op het gladde oppervlak van de ring was gegraveerd. Toen gaf ze hem weer terug.

‘Jawel.’ Hij deed de ring weer om zijn vinger en keek ernaar. ‘Nee.’ Hij viel even stil. ‘Ik weet het niet.’ Hij keek weg en staaarde naar de dennenbomen boven hen. Ze ken-

de al zijn gezichtsuitdrukkingen inmiddels, bestudeerde de scherpe hoek van zijn kaak en hoorde hem zuchten.

De waterval bulderde onder hen, het zonlicht piepte tussen de bomen door en danste op hun huid.

Het liefst wilde ze tegen hem zeggen: 'Je kunt nog steeds met me meegaan naar New York,' maar ze wist dat hij dat nooit zou doen.

De wind ruiste door de bomen en liet het dennennaalden regenen. Er moest er eentje in haar haar terechtgekomen zijn, want hij stak zijn hand uit en trok hem er voorzichtig uit. Hij liet de naald afwezig op de grond vallen, zijn blik nog steeds op haar gericht. 'Ik ga je heel erg missen.'

Toen ze dat hoorde, voelde ze het pijnlijke verlangen haar hand naar hem uit te steken en de zijkant van zijn gezicht aan te raken. Misschien zou hij dan zijn armen om haar heen slaan en zou ze voor altijd hier kunnen blijven. Maar dat zou ze nooit doen.

Ze kon niet blijven. En hij kon niet weggaan.

Hun afscheid was onvermijdelijk.

Ze deed een stap naar achteren, en toen nog een, bang dat hij dichterbij zou komen, zijn hand zou uitsteken om haar aan te raken en ervoor zou zorgen dat ze toch zou blijven. Toen ze voelde dat haar voeten dicht genoeg bij de rand waren, draaide ze zich om, dook en vloog naar beneden, naar het donkere water onderaan de waterval. Ze brak door het glanzende wateroppervlak. Haar adem stokte door de schok van het koude water.

Toen ze bovenkwam om adem te halen, keek ze omhoog. Logan stond op de rand van de rots naar haar te kijken. Door het zonlicht achter hem kon ze zijn gezichtsuitdrukking niet zien. Terwijl haar hart racete in haar borst, voelde ze een mix van opluchting en iets wat akelig veel op spijt leek.

Hoofdstuk 1

Logan leunde achterover in zijn stoel en keek op zijn horloge.

De interviewer zag dat hij zijn aandacht verloor. 'Laatste vraag.' Hij wierp een blik op zijn aantekeningen en keek op met een sluwe blik in zijn ogen. 'Carter Media is een van de grootste onafhankelijke spelers in de internationale muziek-industrie, en er gaan altijd geruchten rond over mogelijke deals die gesloten worden. Hoe groot is de kans dat je het gaat verkopen?'

Logan trok een wenkbrauw op bij het horen van die domme vraag. 'Niet aanwezig.'

'Haha, even serieus. Je hebt vier broers en een zus. Je hebt ontzettend veel succes gehad als lid van de boyband Silver Sky, en nu sta je aan het hoofd van Carter Media. Denk je er nooit over om het wat rustiger aan te doen? Een gezin te beginnen? Voor de luisteraars: Logan schudt nu zijn hoofd.'

'Ik ben blij met hoe het nu gaat.' Logan keek onbewogen, maar zuchtte inwendig.

'Dus... alles gaat goed?'

Hij hield zijn hoofd een beetje schuin, een schamper lachje om zijn lippen. 'Alles gaat geweldig.'

De interviewer had eindelijk door dat hij er niet meer uit

zou krijgen. ‘Goed om te horen,’ zei hij. ‘Heb je nog advies voor je medeondernemers?’

Daar hoefde Logan niet eens over na te denken. ‘Zorg ervoor dat je harder werkt en het slimmer aanpakt dan alle anderen...’

Voordat hij daar nog andere wijsheden aan toe kon voegen, werd er vluchtig op de deur geklopt. Marianne, Logans assistente, opende de deur en zei: ‘Sorry dat ik jullie stoort. Logan, het is dringend.’

Logan fronste.

De interviewer zag aan Mariannes gezicht dat er iets ernstigs aan de hand was en begon zijn papieren bij elkaar te rapen. ‘Bedankt voor het gesprek, Logan.’ Afwezig schudden ze elkaar de hand.

‘Bedankt voor je tijd.’

Marianne stond rusteloos in de deuropening te wachten. Toen de interviewer vertrokken was, kwam ze naar binnen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Logan.

‘Het gaat om je broer,’ zei ze.

‘Welke?’ vroeg Logan, meteen alert. *Wat was er nu weer gebeurd? Welke puinhoop moest hij dit keer opruimen?*

‘Het is Jack, Logan. Hij heeft een ongeluk gehad... Een auto-ongeluk. Hij is dood.’

Jack, Logan, hij is dood.

Jack, Logan...

In het vliegtuig naar Autumn Falls bleef hij terugdenken aan dit moment. De manier waarop Marianne haar lip een beetje had opgetrokken in een lichte uitdrukking van medeleven, de overweldigende stilte in zijn hoofd...

Het was moeilijk te bevatten dat hij naar huis vloog voor de begrafenis van zijn broer. Het voelde nog steeds bizar.

Hij keek weer naar de krant die hij vasthad terwijl het vliegtuig schudde door de turbulentie. Jack keek hem stralend aan vanaf de voorpagina, met het beruchte kuiltje in zijn wang en zijn ondeugend glinsterende ogen. Iedereen wist dat het altijd gezellig was met Jack in de buurt.

Logan dwong zichzelf de pagina om te slaan en de andere foto's te bekijken. De meest recente was pas van een paar weken geleden: Jack op de rode loper van een of andere awardshow, als een van de grote Hollywoodsterren van het moment. Of dat was hij althans geweest.

Logan kneept zijn ogen even dicht bij de gedachte dat hij Jack nooit meer zou zien. Het was alsof zijn brein de realiteit elke paar minuten opnieuw moest verwerken. Hij voelde een aanval van claustrofobie opkomen door de benauwdheid van de vliegtuigcabine, het gebrek aan uitzicht en het bonkende geluid van zijn hartslag in zijn oren. Hij duwde het gevoel uit alle macht weg, draaide de dop van zijn flesje water en nam een verkoelende slok.

Op de pagina ernaast stonden foto's van Logan en zijn broers. Ze waren allemaal nog heel jong en stonden als Silver Sky op het podium. Jack hield zijn arm triomfantelijk in de lucht en grijnsde van oor tot oor. Logan had de afgelopen jaren nauwelijks naar deze foto's gekeken. Ze hadden jeugdige, breed lachende gezichten vol hoop, belofte en enthousiasme. Ze droegen hun gitaren om hun nek, hadden bezweette voorhoofden en hun ogen glinsterden. Daar stonden ze, bevroren in de tijd. Hij vroeg zich af wie ze zouden zijn geweest als ze andere keuzes hadden gemaakt.

Natuurlijk had het artikel de foto's van hen als jonge jongens vergeleken met nu. Daar was Noah, die woedend in de

camera keek terwijl hij in Autumn Falls in zijn suv stapte. En Brodie op het vliegveld, zijn hand opgestoken in een begroeting, relaxed en zelfverzekerd in zijn omgang met de pers.

Logan klemde zijn kaken op elkaar bij het zien van de foto van hun kleine zusje Willow, toen ze uit de balletstudio op Cornelia Street kwam. Haar uitdrukking was defensief, en Logan hoorde haar in gedachten de confrontatie met de fotografen aangaan: Echt? Denken jullie dat dit me helpt? Mijn broer is dood!

Er waren geen recente foto's van Ethan, uiteraard; het zag ernaar uit dat zelfs de pers hem niet kon vinden. Er was alleen een oude foto van hem op een oefenmissie, in woestijnuitrusting en met een ondoorgrondelijke, verbeterde blik op zijn gezicht.

En dan was daar Logan zelf, die met een uitgestreken gezicht langs de journalisten voor zijn kantoor in New York beende. De camera's die in zijn gezicht werden geduwd hadden een golf van woede veroorzaakt die hij tot zijn verbazing nauwelijks had kunnen onderdrukken. De pers voelde net zo meedogenloos en verstikkend als toen hij in de band zat. Ze bivakkeerden voor elk hotel waarin ze verbleven, achtervolgden hen naar hun kamers, renden hen achterna op straat en probeerden hen zelfs vast te grijpen, tot krassende nagels aan toe. Hun telefoons werden afgeluisterd en undercoverjournalisten hadden zich voorgedaan als hotelpersoneel. Als er verder niets interessants te publiceren was, verzonnen ze of verdraaiden ze verhalen. De roddels zorgden voor wantrouwen tussen de broers, waardoor hun moeder vaak huilend aan de telefoon hing en hun vader steeds meer wrok ging koesteren.

En onderaan de pagina stond de foto die Logan had proberen te negeren. Het was een foto van Bella voor de voor-

deur van haar appartement, haar gezicht verborgen door een omlaaggetrokken pet. De flitslichten van de camera's weerkaatsten in haar zonnebril. Hij moest bekennen dat hij een vervelend gevoel kreeg van deze foto. Ze zag er doodsbang uit. Bella was niet bepaald zijn meest favoriete persoon op aarde, maar door haar zo te zien voelde hij toch een soort, misschien misplaatste, neiging om haar te beschermen in al deze ellende. Tegelijkertijd dacht hij terug aan Jacks gesnik aan de telefoon – 'Ze heeft me verlaten, Logan. Ze is weg!' – en herinnerde hij zichzelf eraan dat Bella uitstekend in staat was om voor zichzelf te zorgen.